

The logo for 'REALI Poiss' features a stylized white 'R' inside a white, cloud-like or sun-like outline. The word 'REALI' is in a bold, sans-serif font, and 'Poiss' is in a slightly larger, bold, sans-serif font.

REALI Poiss

Nr 157 | Oktoober 2018

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

ARMAS KOOLIPERE!

Esimesed kaks koolikuud on seljatanud ning oleme taas jõudnud tavapärasesse rutiini. Aeg liigub märkamatult hilissügise poole ja ega ka talv, kaasaarvatud jõulud, enam mägede taga pole. Oktoobrikuu on mõnes mõttes Reaalkoolis üsna eriline: jälle said üheteistkümnendikud sõrme kauaoodatud sõrmused. See on gümnaasiumis tõepoolest märgiline sündmus ja innustab nii mõndagi edasi pingutama nii koolitöodes kui uurimistöö kirjutamises. Kümnendikud võivad aga rõõmuga tõdeda, et neilgi on selle päevani veel vaid aastake.

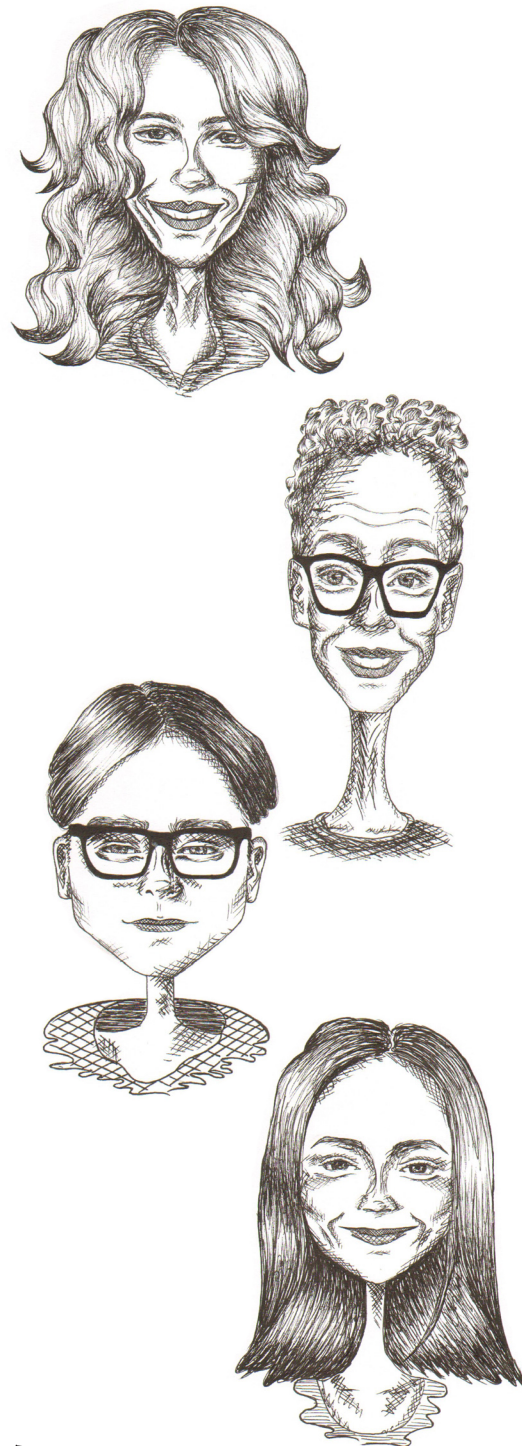
Ka kaheteistkümnendikel hakkab aeg aina sinna poole tüürima, et on vaja teha valikuid. Valikuid just ülikooli osas. Kes jäävad kodumaale, kas siis ülikooli, sõjaväkke või võtavad ehk üldse vaba aasta, on veel aega, kuid välismaa ülikoolide

tahtjate nimeirjad on pikad. Seega soovime kõigile abiturientidele jõudu, jaksu ja tahet jõudmaks sinna, mis on teie jaoks olulisim.

Veel tahaksin rõhutada üht head mõtet, mida hiljuti kuulsin. Mitte ainult tänapäeva ühiskonnas, vaid ka meie igapäevases koolielus on infotulv tohutu ja sellega tegelemine tundub vahetevahel võimatu. Tekib tunne nagu tahaks sellele vastu hakata ja ka teistega tülli minemine käib kergesti. Siinkohal võikski pidada meeles mõtet, mida ütles meile õpetaja Andres Talts: “Inimesel on kaks kõrva ja üks suu – soovitan teil neid kasutada vastavas proportsioonis.” Kuulake teisi, osake teha kompromisse ja täiendage end iga päev!

Edu ja usinat uurimistööde kirjutamist!

-Margareta

Sisukord

- 2 Toimetaja & presidendi veerg
- 3 REKi presidendi valimised
- 4 Dr Pumtšiga
- 5 Uudised
- 6-7 Saksamaa
- 8-9 Venemaa
- 10 Paavst
- 11 Malev
- 12 Vahetusõpilased
- 13 Luule
- 14 UT & Sündmused
- 15 Sõnade ühendamine & Väike maja

SÜVAANALÜÜS 2018. AASTA REKI

PRESIDENDI VALIMISTEST

René Piik
134A

Uueks Reaali Esinduskoja presidendiks sai oktoobri teisel neljapäeval ainus naiskandidaat Sofia Markson (134a) koos parema käe Brita Kärt Vähejausiga (134b). Presidendikohale kandideerisid veel Kristjan Baikov (134c), Nicolas Lotman (135b) ja Ott Rünkla (135a).

Minu aeg on möödas, aga tähendagu see alguse lõppu või lõpu algust, sest lõppude lõpuks algas üks ja lõppes teine, või ka vastupidi, üks on kindel: Limpa kõrrejoogi enam puhvetis ei müüda. On ilmselge, et tänavuse presidendi õlul langeb palju suurem raskus kui minul aasta aega tagasi. Presidendi institutsiooni mõttekus on langenud suure küsimärgi alla – milleks meile juht, kes pörutab härja peal ringi rakmeteta? Milleks meile president, kes ei suuda puhvetisse üht hädist kõrrejookigi muretseda? Ja üleüldse, kui jutt puhveti peale juba läks, siis omal ajal sai ühe euroga Heli käest lootsiku ja juustusaia. Palju see nüüd maksab? Ma ütleks, aga nutt tuleb peale.

O tempora! O mores! Kinnisvara kallineb, kütus kallineb. Kanepiaktiad kallinevad¹. Kui kunagi räägiti suhkrumaksust, siis enam pole seda vajagi, sest saiaakesed on juba iseenesest kolmandiku võrra kallinenud. Ka taskurätid, mis olid muule kaubale justkui tagatiseks, soolasema ja magusama hinna etaloniks, kannatasid hiljuti 100-protsendilise hinnatõusu all. Tähendab, kannatasime ju meie, rahvas. Aga mille nimel?

Tulles tagasi Limpa kõrrejookide juurde, oleks paslik esmalt avada mõistet ennast. Mis asi on üldse kõrrejook? Eesti keele seletav sõnaraamat annab järgneva

definiitsiooni: kõrre|jook – jook, mille pakendile on kinnitatud joogikõrs. Niisiis, pole kõrt, pole kõrrejoogi. Tegemist on induktiivse mõttekäigu teel avastatud definiitsiooniga: keelekomisjon tuli kokku, vaatas erinevaid kõrrejooke ning tões, et kõigi pakenditel olid kõrred küljes, mistõttu öeldigi, et kõrrejook on jook kõrrega. Aga kas päriselt on nii? Kas kõrrega pakendist välja kallatud jook pole siis enam kõrrejook? Aga kui see jook kallata ümber uude pakendisse? Nendele olulistele küsimustele ootan ma huviga vastust uuel presidendilt.

Protsess

Nüüd aga elevandi juurde, mis kogu eelneva arutelu üle kõrgus nagu esimese kandidaadi vahavad lokid lihtrahva kohal. Mis õiguse alusel saavutas kandidaat number neli esimese koha? Nii nagu lugupeetud parem käsi möödunud aastal, pidi ka neiu Marksoni kandidatuur olema puhtsümboolne, tuletamaks meile meelde, et naine võib unistada ka rohkemast kui kodust ja perest. Unistada! Oh, kui vaid kõik me unistused oleks päris! Aga nii ei saa. Inimest tuleb hoida kahe jalaga maa peal, et Eesti sugu, keel ega riik välja ei sureks. Kui kalduda liiga kaugele realistlikust maailmapildist, saabub hukk, ja see on ilmselge.

Ja üldse, ma ei pea ennast gүнofoobiks, kuid olen täielikult *fem*-agenda vastu – see on vasakliberaalse maailma poolt käima lükatud kampaania, millega tahetakse feminism mitte ainult normaalsuseks teha, vaid kujundada see ka ülimuslikuks, surudes tagaplaanile normaalse mees-meis-meis-meis-meis ümarlaura. Sellise vaimse vägivaltatsemisega ma nõustuda ei saa.

Valimisnelipäevaku jooksul demonstreerisid meeskandidaadid tunduvalt paremat sõnaoskust kui duo “valige meid, sest me oleme naised”. Kui tuli ette lugeda praeguse koolikeskkonna

puudujäägid ja ettepanekud olukorra parandamiseks, pakkusid esimesed kolm kandidaati konkreetseid lahendusi konkreetsetele probleemidele. Näiteks tõstatas kandidaat number kaks, härra Rünkla, olulise kitsaskoha söökla praeguses töökorralduses: kastmekaasi asukoht pikendab iga päevaprae võtmisel järjekorda mõne sekundi võrra. Seda sellepärast, et kokatädi peab õpilase käest üle küsima, siis end ümber keerama, tõstma kastme taldrikule, seejärel tagasi keerama, asetama taldriku klaaspinnale ning ootama, et õpilane enda toidu võtaks. Alles siis saab uut näljahädalist aitama hakata. Rünkla ettepanek oli tõsta kastmekauss päevaprae ja tavatoidu vahele või siis veelgi kaugemale, salatite juurde. Nii säästaks aega ja paneks järjekorrad kiiremini liikuma. Mõistlik.

Valimisliit asus aga kohe demagoogitsema. Kui jälgida nende retoorikat, siis paistab kohe silma valimisliidu eneseupitamine, mis pannakse sõnadesse “meie eestvedamisel”. “Jätkame traditsiooniks saanud ürituste korraldamist, näiteks Vabalava, kusjuures oluline roll on selle toimumisel olnud just mul,” tähendas Vähejaus oma kõnes. Tähelepanelik lugeja mäletab aga, et enamike ürituste eestvedajad olid möödunud aastal hoopis 133. lennu vilistlased. Tegemist pole isegi pelga demagoogiaga, vaid puhta valega! *Quo usque tandem, candidatus numero quattuor?* Jääb vaid loota, et see vale oli üksnes trikk häälteenamise saavutamiseks. Kokkuvõttes olid tänavused valimiskampaaniad siiski suhteliselt tagasihoidlikud. Katuseraha kandidaadid ei saanud (Eesti 200 võib rahus magada), kaaskandidaatidele soppa kaela ei loobitud ja mis kõige tähtsam, püsima jäid progressiivse lääne demokraatlikud põhimõtted.

Soovin proua presidendile õnne ja edu eelseisvaks ametiajaks.

PRESIDENDI VEERG

Kes on Sofia ja kes on Brita? Miks nad otsustasid koos kandideerida ja kuidas see mõte üldse sündis? Miks ilmusid nende valimisplakatid teiste kandidaatide omadest päev hiljem? Nii mõnelgi käisid need küsimused korra peast läbi ning vast siamaani on vastus neile poolik või täitsa puudulik.

Sofia: “Olen 12.a klassi õpilane. Liitusin Reaali perega alles gümnaasiumitee alguses, kui otsustasin, et Reaalkool on just see koht, kus tahaksin ennast edasi arendada.

Juba 10. klassis tekkis mul mõte, et sooviksin kuidagi panustada uue kooli ellu ning nägin seda võimalust REK-is. Kolm aastat olen tegelenud spordikomisjoniga, millest kaks olen olnud komisjoni esimees.”

Brita: “Olen 12.b klassi õpilane. Minu tee Reaalis algas juba eelkoolis. Põhikoolist saadik olen olnud aktiivne õpilane, kellele väga meeldib asju korraldada. 10. klassi tulles mõtlesin, et äkki oleks aeg korraldamise võimalus uuetele klassikaaslastele jätta, kuid üle poole aasta ma REKi tegevusest kõrvale hoiduda ei suutnud. Nii olengi teist aastat kultuurikomisjoni liige ning lisaks jagan ka esimehe kohustusi koos Liisa Ševštukiga.”

Sofia: “Kuidas siis juhtus nii, et otsustasin koos Britaga oma kandidatuuri välja panna? Kui väga aus olla, siis aasta alguses

mul polnudki plaanis enda tööd REK-is jätkata. Ma tahtsin pigem keskenduda enesearengule (nagu ka meie armas hr (endine) president Piik). Lisaks oli minu klassis sel aastal nii palju tahtjaid, kes soovisid olla REK-i liikmed, et tõsiselt mõtlesin, et jätan enda koha kellelegi teisele. Kuid kuidagi vist juba inertsit tõttu sidusin ma end ka sel aastal REK-i tööga. Viimasel koosolekul ei jätnud mind mõte, et kui ka see aasta olen sattunud REK-i, siis miks mitte proovida kandideerida presidendiks – nõnda ma paningi enda kandidatuuri kirja. Kuid juba samal õhtul paar tundi hiljem teatasin, et ei ole siiski üksi valmis seda kohustust enda peale võtma. Esmaspäeval ei olnud ometigi mõned õpilased minu viimasest otsusest teadlikud ning imestasid, kui ütlesin, et ma ei kandideeri. Kaks-kolm olid isegi pettunud, mis läks mulle eriti südamesse. Nii ma hakkasingi mõtlema – ega ma praegu suurt viga tee. Õnneks tulid appi teised REK-i liikmed, kes pakkusid välja, et ma ei pea ju sugugi üksi kandideerima – ma võin seda teha koos Britaga, kes oli samuti sellega päri. Nõnda arutasime koos situatsiooni üle ning juba järgmisel päeval ilmusid ka meie plakatid kooli seintele.”

- Sofia Markson &
Brita Kärt Vähejaus

¹Sellest on muidugi vaid heameel, sest neid sai paar aastat tagasi Eesti saamatu sotsiaalministeeriumi kiuste hulgi ostetud, ning nüüd mina naeran ja nemad nutavad. Kuhu hollandi ja kanada ausate tööinimeste teenitud palk läheb? Minu tasku! Meie aga ikka tõstame ja tõstame, ja oot, korra peatame tõstmise, väga hea, sest üle võlli ei tasu ju minna, jah, härra minister, kuid ei välista siiski aktsiisitõusu tulevikus lähtuvalt majanduslikest oludest. Poliitladvikule jääb vist arusaamatuks see, et üle võlli mindi juba ammu, ning praegu peaks kiike aeglustama, mitte laskma sel sama hooga edasi minna. Sitast saia ei tee, aga ära võiks selle ikka koristada.

ELU LÄKS JUST PAREMAKS EHK NÕU HAKKAB ANDMA DR PUMTŠIGA

Meil on väga hea meel teatada, et meie tiimiga on liitunud uus liige Dr Pumtšiga, kes on Dr Noormanni noorem vend ning tuntud nõuandja ja vastaja kõigile küsimustele ja probleemidele. Täpsema tutvustuse jätame tema enda teha.

Kallid kaasreaalikad!

Kas olete kunagi tundnud, et Google ei tea kõigile küsimustele ja muredele vastust? Arrate, et sõbrad ka enam ei oska aidata või ei olegi tahtmist nende käest küsida, sest seinad on õhukesed ja jutud liiguvad valguskiirusel? Ärge muretsege, Te ei ole üks!

Mina, Dr Pumtšiga, olen varustatud parimate ekspertide ja nõuandjatega, et aidata Teie elu kergemaks ja murevabamaks teha. Võtan käsile kõik mured ja probleemid, olenemata teemast, suurusest ja küsijast – isegi kui pole raha ja pead saali taha minema. Enam ei pea lohutust leidma Naisteka või Delfi noortehäälte ridadest (me kõik oleme seal olnud, ärge häbenege!) vaid saab kirjutada anonüümselt (eelistatavalt soo ja vanuse või ka varjunime ülestähendusega) Reaali Poissi. Mina tean, mida üks Reaalkooli õpilane tunda või kogeda võib, sest olen ka ise aastaid mööda neid koridore edasi-tagasi saalinud. Teismeiga on üks keeruline periood, kus kohtuvad armuvalu, konfliktid ja avastused enda ja maailma kohta, ning olengi selleks siin, et kõige selle kaasnevaga aidata. Oled rase, kutt jättis just maha, ei tea, kuidas ühegi TÕ-ta vaheajale minna või tahad just teada, kuidas laupäeva hommikuid produktiivsemalt alustada, siis ära jäta seda enda teada!

Tahan kõigile veel südamele panna, et keegi ei ole üks ja igale probleemile on lahendus olemas. Mulle kirjutades aitad nii ennast kui ka teisi, sest tõenäosus, et keegi Reaalis veel sama asja pärast pead murrab, on suurem kui arvad.

Teie, Dr Pumtšiga

SOTSIAALMEEDIA

Allikas: Erakogu

Birgit, Rene, Kristjan

Kallid koolikaaslased, õpetajad ja niisama lehelugejad! Meie oleme Rene, Birgit ja Kristjan ning meie hallata on käesoleval kooliaastal Reaali Poisi erinevad sotsiaalmeediad. Plaanid on meil loomulikult suured, kuid et Teis mitte pettumust tekitada nende mittetäitmisel, ei hakka me neid leheveergudel avaldama. Esialgsed eesmärgid on minimaalsed: üritame koolipereni tuua seiku õpilaste (ja loodetavasti ka õpetajate) igapäevaelust tegemistest ja koolisündmustest. Kindlasti saate Teie, lugejad, meid selles osas ka aidata. Seda saate teha meiega sotsiaalmeedias (või niisama) ühendust võttes ja millestki pullist meile rääkides. Nii saame me uusi ja huvitavaid ideid uue content'i jaoks. Selleks võib olla mõni põnev seik vahetunnist või lihtsalt äge idee, mida arvad, et peaksime realiseerima. See palve kehtib ka Teile, kallid õpetajad! Seniks, edu õppetöös ja niisama lällis :)

UUDIS! KUUKÜSIMUS OOTAB VASTUSEID

On aeg alustada uue traditsiooniga – kuuküsimusega. See tähendab, et iga kuu tuleb meilile üks vahva kiri Reaali Poisilt, milles on üks veel vahvam link veebiküsitlusega, kus on iga kord erinev küsimus. Sellele vastamine ei võta rohkem kui 2 minutit ja iga küsimuse vastuste statistikat saab näha järgmises lehes. Kõik, kes on uurimistöõ juba ära kaitsnud või kellel see alles ees seisab, teavad, kui oluline on piisavalt suur valim. Seega, aita kaasa pädeva statistika ja hea ülevaate loomisele, mida reaalikad tegelikult arvavad, ning vasta küsimusele kohe!

Oktoobrikuu küsimuseks on "Kui saaksid üheotsa lennukipileti homseks ükskõik kuhu, kas võtaksid selle vastu? Kui jah, siis kuhu lendaksid?"

PS! Kuuküsimuste ettepanekud on samuti väga oodatud.

MIS KÜLL SAAB SEST LAULUST

Erkki Otsman

Erkki Otsman

Head Reaali Poisi lugejad, ma kasutan juhust, et jagada teiega veidi oma tegemisi väljaspool koolimaja ja -tundi. Lisaks bioloogiale ja prantsuse keelele, mida koolis õpetan, on mu kireks juba pikalt olnud laulmine. Soliidset akadeemilist õpet ma sellel alal läbinud pole, vaid veidi solfedžo tunde ja hääleseadet aastate eest. Minu põhilisteks õpetajateks on olnud praktika ja kogemused. Mul on olnud ja on ümber head professionaalsed muusikud, kellega koos oleme läbi aastate publikuni toonud mitmeid erinevaid programme nii Eestis kui väljaspool.

Käesolev aasta on meie kodumaale eriline, sest oleme riigina jõudmas teise sajandisse. See on aeg tagasivaatamiseks, et meenutada olnut ja projekteerida tulevat. Artistina otsustasin teha sellel aastal kummarduse eesti laulule. Meil on valmimas kava eesti meeleolumuusika heliloojate (näiteks Uno Naissoo, Raimond Valgre, Heini Vaikmaa, Boris Körveri, Kustas Kikerpuu jt) kirjutatud lauludest. Kava kannab nime „Mis küll saab sest laulust“ ning selles kõlavad tuntud ja ka avastamisrõõmu

pakkuvad viisid aastatest 1930–1989. Valisin just selle ajavahemiku, kuna sinna mahuvad kolme erineva põlvkonna lood: minu vanavanemate, vanemate ja minu põlvkond. Laulutekstid, mis laulu mõtestavad, on samuti ajastu aktuaalsete teemade või stiilide peegelduseks. Toon siin lugejani mõned näited.

Kolmekümnendad aastad olid Euroopas vabameelsuse kümnendiks. Naise kuvand oli siis kõvasti muutumas. Naised hakkasid kandma meeste riideid ja võtsid üle meeste soengud. Paul Tammeveski kirjutas laulu „Paula, sul on poisipea“, mis räägib just sellisest iseteadvast ja ise hakkama saavast tütarlastest, kelle soengufrisuur ei takista partneri tantsutuuri.

Teise näitena tooksin välja Nõukogude Eesti tippmelilooja Arne Oidi laulu „Tsirkus“, millele teksti kirjutas Heldur Karmo. See laul sai premeeritud 1971. aastal Tippmeloodia laulufestivalil, mis oli sellel ajal sarnast mõõtu konkurss kui praegune Eesti Laul. Siis oli tsensuur teatud teemadele, kuid laulukirjutajad oskasid kritiseerijaid üle kavaldata. Ning nii kõlavad ka tänapäeval värskest laulusõnad: „Aastad mööduvad, tuuled pöörduvad, tsirkus ometi jääb“. Paraku kõike huvitavat ma siin jagada

ei saa ning seepärast kutsungi Sind, hea Reaali Poisi lugeja, oma kontsertidele, mis toimuvad esmaspäevadel, **12.11 ja 10.12 kell 19.00 Estonia teatri talveaias**. Koos minuga esinevad Aulis Nemvalts saksofonil, Andranik Keched klaveril ja Tõnis Tüür kontrabassil. Oled oodatud jagama ajaloolist mälu läbi meie kodumaa laulude.

Erkki Otsman

Allikas: Erakogu

REAALIKAD SAKSAMAAAL

VOL 2

////
Epp Maria Pugal 137B
Epp Vallikivi 137B
Raimond Parts 137B
Karl Johannes Tsahkna 137C
Õpetajad: Riin Saar ja Egle Pihlap

Pildid: Erakogu

Tallinna Reaalkool osaleb koos rahvusvaheliste partneritega Norrast, Saksamaalt ja Makedooniast Erasmus+ projektis "Accompany me!". Projekti raames toimuvad osalevates riikides kolme õppeaasta jooksul viis õppimis- ja õpetamistegevusi hõlmavat kohtumist erinevatel tööelu puudutataval teemadel. Viimane projektiga seotud õpilaskohtumine toimus 16.–22. septembril Saksamaal Thaleischweiler-Fröschenis, kus nädala peateemaks oli ürituse korraldamine restoranis. Viimasel kohtumisel osalesid 137. lennust Epp Maria Pugal, Epp Vallikivi, Raimond Parts ja Karl Johannes Tsahkna ning õpetajad Egle Pihlap ja Riin Saar. Nagu ka kõikidel eelnevatel kohtumistel, elasid õpilased kohalikes peredes ning tegid tööd rahvusvahelistes gruppides.

Reis hakkas pihta ootamatu vahejuhtumiga. Meie lend viibis, kuna üks reisija tuli terviserikke tõttu lennukist välja toimetada. Kuna see toimus otse meie vahetus läheduses, siis saime juba "esimesed liblikad" kõhtu. Meie lend oli varajane, seega saime juba pühapäeval oma host'iga lähemalt tutvuda. Öhtu lõpetasime ühise pitsasöömisega, kus kohtusime esimest korda kõikide projektis osalevate õpilastega.

Esmaspäev ja teisipäev olid meil sisustatud restoranide külastamisega, kus saime kätt harjutada restorani standardite järgi laua katmises ning kus meiega tehti ka intervjuu kohaliku ajalehte. Tutvusime Thaleischweiler-Fröscheni külaga ning mängisime golfi. Kolmapäeval koostasime esitluse sellest, mida me restoranides nägime ja õppisime. Samuti alustasime reedese lõpupeo ettevalmistustega. Iga grupp dekoreeris laua ning meisterdas teisele grupile peokutsed. Päeva lõpus läksime kõik koos ujulasse.

Neljapäeval võtsime suuna Europa Park lõbustusparki. Kuigi sõit oli pikk, pea kolm tundi, olid kõik parklasse jõudes juba väga elevil. Kuus tundi möödus lõbusalt, seiklusrohkelt, läbiloksutatult, kuid äärmiselt kiirelt. Suureks plussiks

oli ka erakordselt soe ilm. See oli kõigi jaoks eredaim mälestus reisist.

Reede hommikul tegime veel viimaseid ettevalmistusi öhtuseks lõpupeoks ja andsime kutsed üle. Meile tutvustati ka selle kooli koera, keda kasutatakse teraapiakoerana. Pärast temaga tutvumist olime kõik ühel nõul, et ka Reaalile kuluks üks koer ära. Lõpupeol kingiti igale osalejale nimeline graveeritud klaas. Me söime, kuulasime muusikat, tantsisime ja rääkisime juttu.

Ärasõidupäeva hommik ja lõuna oli host'ide sisustada. Norrakad lahkusid esimestena varahommikul, seega pidime juba eelmisel öhtul nendega hüvasti jätma. Makedoonlastega saime hüvasti jätta pärastlõunal, kui me kooli juurest erinevatesse lennujaamadesse sõitsime. Tagasi Eestisse jõudsimel üsna väsinutena alles pärast südaööd.

137. lennu õpilaste vaatepilt toimunust:

EPP: Minu jaoks oli see esimene kord, kui ma kunagi inglise keelt päriselt kasutasin. Mu host'i perekond oli erakordselt tore. Igal hommikul kell 5.45 oli tunda kohvi ja värskete saiade lõhna ning ema tuli ja äratas

Rahvusvaheline grupp Europa Parki ees

meid vaikselt üles. Kõige saksapärasem ja meeldejäävam hetk oli host-perega restoranis saksa vorstide söömine. Mulle kui eestlasele oli see üpriski raske suutäis. Teised olid oma toidu lõpetanud, kui mina endiselt oma esimese kallal võitlesin ja seda Coca-Colaga alla üritasin loputada. Üldkokkuvõttes oli see reis mega kogemus, mida kordaksin iga kell uuesti.

EPP MARIA: Esimest korda jõudis mulle reaalsus kohale alles siis, kui me oma väikse kihutava bussiga kooli ette parkisime ja ma aknast oma host'i nägin. Vau, me olemegi lõpuks ometi siin. Mul oli väga armas host-pere, kus kõik väga püüdlukult inglise keelt üritasid rääkida. Isegi mu 9-aastased host-kaksikvennad käisid mul Google Translate'iga järel. Olles olnud ümbritsetud nädalakese erinevate sakslastega, võin öelda, et nad söövad väga palju ja on autoroolis üsna hullumeelsed. See nädal jääb mulle kindlasti terveks eluks meelde, sest tutvusin nii paljude vahvate inimestega ja kogesin, kuidas on võimalik

ka ainult nädalaga inimestesse kiinduda. Loodan, et mul avaneb veel võimalusi mõnes rahvusvahelises projektis osaleda.

RAIMOND: Kuna minu host, Moritz, ei võtnud minuga eelnevalt ühendust, polnud mul aimugi, kes mind majutab. Minu peres oli 2 venda, Max ja Moritz (loe: Maks ja Moorits), üks 17- ja teine 14-aastane. Isa ei rääkinud peaaegu sõnagi inglise keelt, vaid ütles mulle ainult saabudes: "Welcome Germany" ja viskas rahvustoidu, vorsti, taldrikusse. Elasin ühes toas makedoonlastega, keda majutas Max. Käisime iga päev neljakesi kuskil aega veetmas: käisime kaks korda ujumas, jalgpalli mängimas ja vendade sõprade juures. Enim meeldis mulle reisist Europa Park, kus käisime terve päeva jooksul läbi kõik suuremad atraktsioonid. Mulle meeldisid ka projekti korraldatud tegevused, kuigi ajaplaneerimine oleks võinud olla efektiivsem. Reisi jooksul sain palju suhelda inglise keeles ning õppisin tundma teisi kultuure.

KARL: Tuleb tõdeda, et ühtegi rahvast ei saa tunda, kuni oled ise elanud nende mestis. Kuigi sakslased on omandanud tõsise ja range rahva maine, pööras väikekülade muredevaba eluviis selle vaate pea peale. Imeilus loodus ja väikesed külakesed, perfektsed ilmad ning lõbusad elanikud muutsid seal veedetud nädala täielikuks paradiisiks. Eriti kui võrrelda seda sajuse ja sünge Tallinnaga. Juba esimesest päevast oli ka aru saada, et Saksamaal on raha n-ö odav. Sealne koolimaja oli hämmastav nii seest kui väljast.

Vaba aeg, mida oli ohtralt, sai alati sisustatud, olgu see siis Keiserslauternis šoppamas käimine, ujulas rõõmsalt aja veetmine või külade vahel jalutamine (viimast ei soovita, kui tahate vältida jalavalu). Loomulikult ei saa mainimata jätta Europa Parki. Atraktsioonid olid vinged ja meeleolu muhe. Meelde jääb ka sinna- ja tagasisõit, kuna kellelgi polnud mahti vaikselt istuda ning pidu algas ja käis edasi kaua enne ja peale pargi külastamist.

Kooli ees

VENEMAA REIS

Gregor Pihlak 135B

Pildid: Erakogu

On 29. septembri varahommik, 135. lennu osaline koosseis oma kompsude ja kotikestega on meie ilusa koolimaja kõrval ja valmis lahkuma Tallinnast, kuid reis on takerdunud Gabsu ja Paju hilise saabumise taha. Veerand tundi pärast planeeritud aega hakkame sõitma, et võtta ette järjekordne ühine seiklus, sedapuhku Venemaale Puškini radasid avastama.

Ületanud ilusasti Vene Föderatsiooni piiri, tegime oma esimese peatuse väikeses piirilinnas Ivangorodis, kus kõik oma toiduvarusid täiendada said. Üht õiget Venemaa reisi alustab ikka üks vana hea klassikaline vene limps – olgu selleks Tarhun, Baikal või hoopis midagi kolmandat.

(Sõitnud Venemaal umbkaudu 100 km saime oma esimese Venemaa seikluse: „Buss põleb!”. Suits, vastik hais ja jahe ilm meie rõõmsat meeleolu aga ei murdnud. Muusika, rõõmuhüüete ja tantsu taustal parandas meie armas bussijuht bussi. “Sai hakkama, saime liikuma!” korda 3!)

Jõudnud Novgorodi, planeeritust küll paar tundi hiljem, saime nautida vene

toitu. Kartulisalat, frikadellisupp ja kaneelisaia – ehe Venemaa! Pärast söömist jagunesime gruppidesse ja külastasime Novgorodi kremlit, mida vene ajalooallikates esmakordselt 1044. aastal mainiti. Saime nautida huvitavat arhitektuuri ja nägime oma silmaga Venemaa vanimat õigeusu

kiriku pühakoda Sophia katedraali. Pärast kompleksi külastust suundusime ööbimispaika, kust kui kenasti tubadesse jagunetud, liikusime väiksemates gruppides Novgorodi ja selle ööelu avastama. Elavaid hetki ja mälestusi kogunes meile kõigile ööst palju! Magamine, nagu ikka, oli ka seekord teisejärguline.

Teine hommik algas mõne jaoks raskemalt kui teise jaoks, õnneks enamik meist jõudis kenasti hommikusöögilauda ja kõhu eelseisvaks päevaks täidetud saada. Sõitsime hommikul ringi Novgorodis ja külastasime uuesti Novgorodi kremlit, seekord käisime ka ajaloomuuseumis, kus saime tutvuda Novgorodist ja selle ümbrusest leitud esemetega alates 11.

Reisilised

sajandist, lõpetades 17. sajandiga.

Külastasime ka Novgorodist 5 km kaugusel asuvat Yurievi kloostrit. Legendi järgi rajas kloostrit Jaroslav Tark 1030. aastal ning seda võiks pidada vanimaks kloostriks Venemaal, aga ajaloolistes dokumentides on kloostrit mainitud alles 1119. aastal. Kloostri juurde jõudnud, tervitas meie puhanud seltskonda vali kellamäng, mis päris mitu minutit meie peade kohal mängis – ei olnud kõige parem tunne! Saime näha õigeusklikku jumalateenistust ja tajuda õigeusu tähtsust vene ühiskonnas.

Pärast kloostrit suundusime vabaõhumuuseumisse Venemaale omaseid puitmaju vaatama. Saime tutvuda vene ehituskunstiga ja talurahva elutingimustega. Tegime palju pilte ja kogusime ohtralt teadmisi käsitöö kohta.

Edasi võtsime suuna Eesti linna Pihkva poole, oot-oot, siiski Venemaa linna Pskovi poole – ÕNEKS. Jõudsime linna hilja ja pimedas, tegime paar tiiru bussiga ja nägime nii palju kui näha oli. Ehtne nõukavärk! Öhtu pimeduses vaatasime ära ka Pskovi kremli, kus saime ringi jalutada ja vaadata hiiglaslikku tuule käes kõikuvat mõõka, mis 1242. aastal toimunud Jäälahingut mälestab.

Kella 21 paiku jõudsime oma öhtusöögikohta – boolingukeskusesse. Pärast toitumist liikusime oma magamispaika ja öö jätkus jällegi väiksemates gruppides. Kes käis Pskovi avastamas ja Lenini kuju juures pildistamas, kes käis boolingupalli veeretamas, kes niisama öist linnaelu avastamas (mida

küll eeldatavasti pühapäevase päeva tõttu väga enam ei olnud). Magama jõuti ikka ammu pärast südaööd, kellel seda und ikka vaja on?

Hommik algas jällegi hommikusöögiga, kuhu sugugi kõik meie seltskonnast ei jõudnud. Loomulikult ei väljunud ka buss õigeaegselt, sest kokkulepitud ajast kõrvale laveerimine on hetkel meie lennus väga moekas. Hilinemisega võtsime suuna Mihhailovskojesse.

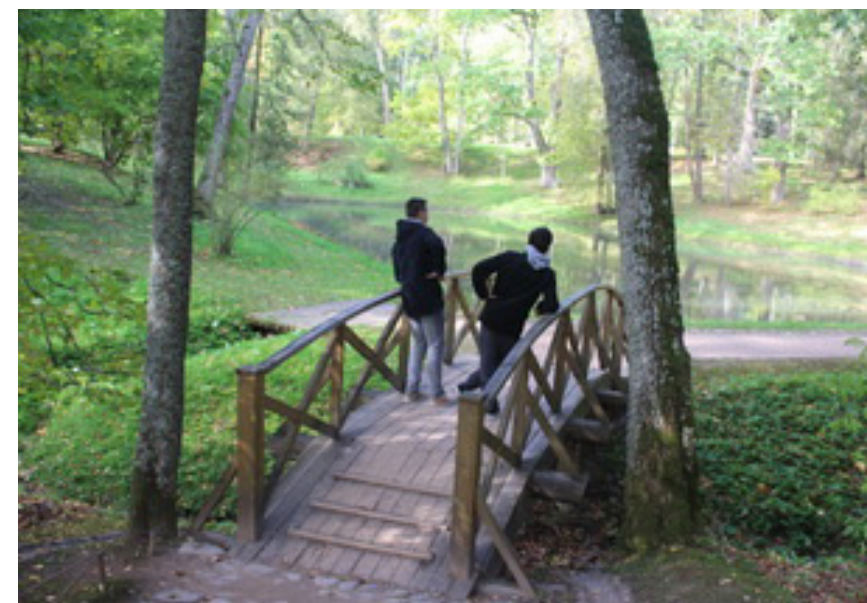
Esimesena saime nautida Trigoroskoye mõisa, mille nimetus tuleb tema paiknemisest kolmel künkal (vene: [tri gory]). Puškini pagendusaastatel oli just see paik tema jaoks väga oluline, siin sai ta nautida vaimselt võrdsete seltskonda ja imelist loodust, ka oma raamatute kirjutamine sujus Puškini pagendusperioodil hästi, arvatakse, et raamatu „Jevgeni Onegin” tegelaskujud ongi väga suures osas mõjutada saanud selle mõisa elanike poolt. Kahjuks ei ole Larini maja aga säilinud originaalkujul, vaid hoone on peaaegu täielikult uuesti ehitatud, ka mööbel on suures osas, küll ajastutruult, mujalt kokku toodud. Sügisvärvides park oli aga meelelt ilus, saime nautida imelisi metsateid, mida nii mõnigi meist tulevikus uuesti kaema tulla tahab.

Pärast Trigoroskoye mõisa suundusime meie reisi eelviimasesse ajaloolisesse sihtpunkti, Puškini koju Mihhailovskojesse. Mihhailovskoje teeb oluliseks fakt, et mõisa rajaja, Puškini vanaisa, oli Tallinna ülemkomandant. Mihhailovskoje oli tõeliselt roheline ja ilus koht, saime näha Puškini kodu, lapsehoidja maja ja suursugust parki. Tegime üheskoos võimsa tammepuu alla ka grupipildi, meenutamaks seda vinget ja elamusterohket reisi. Viimane peatus meie reisil oli Puškini haud. Käisime söömas ja pärast sööki esitasime vene kultuurile omaseid tantse, laulsime laule ja lugesime luulet. Pärast meeleolukat sõud hakkasimegi liikuma Koidula piiripunkti poole.

Piiri ületasime peaaegu kaks tundi, jõudnud Eestisse olime kõik väsinud, aga ühe Venemaa seikluse võrra rikkamad! Reali juurde jõudsime alles kella kaheteistkümneks. Sellega lõppes meie vahva ja seiklusterohke reis Venemaale, täname bussijuhti, kes meid lõpuks ikka kenasti Eestisse tagasi tõi, ja õpetajaid, kes meil giidide jutust aru aitasid saada ja kes meie tempe taluma pidid. Järgmise korran, Venemaa! 🇷🇺

Brigita, Markus, Astra

Reisilised sillal

Doris, Kristjan, Kaarel

PAAVSTI KÜLASKÄIK MAARJAMAAL

Liis Liivand
135A

25. septembril said mitmed reaalikad võimaluse kohtuda paavst Franciscusega. Väidetavalt oli tegemist aastatuhande võimalusega, sest 2000 aasta jooksul jõudis paavst Eestisse just teist korda. Eelmine visiit ehk Johannes Paulus II külaskäik toimus 1993. aastal. Kui alguses oli plaan saata paavstiga kohtuma pea kogu gümnaasium, siis lõpuks pidime oma kooli esindust vähendama lausa 10 korda. Kohtumisest koolinoortega sai kohtumine publikuga, kelle keskmine vanus jäi ilmselt 30 kanti. Aga see selleks. Igat paavsti sammu kandis ETV üle ning soovi korral võis temaga missal siiski silmast silma kohtuda. Loodame, et kellegi eluunistus nüüd sellepärast täitumata ei jäänud.

Võib väita, et Eestis on katoliiklasi suhteliselt vähe ja ühiskonnas valitseb usuleigus. Milleks siis paavst siia üldse tuli? Ta ise on öelnud, et talle meeldivad väikesed rahvad ning ta ei tule siia õpetust jagama, vaid meiega tutvuma ja tooma siia seda, mida ta ka igale poole mujale külvab – rahu ja lootust, nõrgematest hoolimist ning iga inimese väärtustamist. Olgu selleks põhjuseks siis siiras huvi Eesti vastu või viisakus, et Eesti juubeli tähistamiseks, kulus see meile, eestlastele, marjaks ära.

Üllatasime oma sooja vastuvõtuga nii ennast kui teisi. Arvestades, et nii Leedus kui Lätis on katoliiklasi oluliselt rohkem, võiks ju arvata, et neile läheb paavsti visiit rohkem korda. Lätis anti paavsti tegemiste jälgimiseks

lausa kõikidele inimestele töölt vaba päev. Meil nii hästi ei läinud ning see oli ka põhjus, miks paavsti sõidutee ääres väga vähe inimesi tervitamas oli. Sellegipoolest sai paavstiga kohtuda ligi 15 000 inimest ning hilisematest mõtetest tundub, et kõigile läks kohtumine ka tugevasti korda. Õeldi, et paavst jättis südamliku, lahke, siira ja inimliku mulje. Olen nende arvamustega täiesti nõus. Ta suhtles väga vabalt ja vahetult ning kõrkust ei paistnud kusagilt. Ta ei käskinud ega noominud vaid pigem suunas õige tee poole. Loodame, et jätsime talle sama hea mulje kui tema meile.

Noortekohtumisel Kaarli kirikus räägiti meile iga 15 minuti järel, kuidas paavstiga kohtudes käituda. Meile rõhutati, et me peaksime temasse suhtuma kui isasse või vanaisasse. Õeldi ka, et tunneksime end kui laulupeol.

Kõik, mida laulupeol või vanaisaga kohtudes teeme, on normaalne ka paavstiga kohtudes. Laulupeole omaseid laineid me siiski tegema ei hakanud. Pildistamine oli lubatud, kuid õeldi, et paavstile ei meeldi, kui hakatakse selfitama ajal, kui võiks selle asemel suhelda. Ühislaul, mis enne proovis oli täitsa hästi välja tulnud, läks paavsti sisenedes küll erutuse, pildistamise ja plaksutamise nahka, kuid sellest polnud midagi, sest paavst kuulis laulu “Mu süda ärka üles” päeva jooksul veel mitu korda.

Paavst pidas Eestis kolm kõnet: Roosiaias, noortekohtumisel ja Vabaduse väljakul missal. Kusjuures igas kõnes rõhus ta erinevale teemale. Roosiaias tuletas paavst meelde meie karmi minevikku ja pani lootusi helgemale tulevikule. Elame ju ometi Maarjamaal. Noortekohtumisel ütles ta, et kirik püüab avatumaks muutuda, sest paljud noored ei pöördu kiriku poole

just sellepärast, et nad tunnevad, et kirikul pole neile midagi öelda. Missal viitas paavst eestlaste usuleigusele ning eestlaste tagasitoomisele ristiusu juurde. Samas tundis ta rõõmu viimaste aastakümnete jooksul toimunud riigi suure arengu üle. Ta tõi ka välja, et on tore kuulda, et me tunneme uhkust oma rahvuse üle. Selle ilmetamiseks tsiteeris ta Alo Mattiiseni laulu “Eestlane olen ja eestlaseks jään”. Paavsti külaskäik on suur kompliment meie riigile, arvestades, et paavst Franciscusel on veel paljud suuremad riigid külastamata ning Eesti on põhjapoolseim pealinn, mida ta oma ametiajal külastanud on. Loodetavasti ei puudutanud paavsti visiit ainult katoliiklasi ja usklikke, vaid kõiki eestlasi. Paavst tõi meid kokku, kui mitte kauemaks, siis vähemalt selleks üheks päevaks. Kui paavst ise sama päeva õhtul lahkus, siis tema sõnad jäid siia meie juurde.

■

2018. AASTA MALEVASUVI

Heleen Rahel Ojasalu 136A

Iris Luik 134B

Õpilasmaleva kontseptsioonist on kadunud ideoloogiline kasvatustöö ning kuudepikkused malevarühmad, ent see ei tähenda, et tänane õpilasmalev kuidagi oma nõukaaegsele eelkäijale alla jääks. Sajandivahetusel puhuti õpilasmalevale taas elu sisse ning praeguseks on malev paljude “lumehelbekeste” suve loomulikuks osaks saanud. Tung malevarühmadesse on lausa nii suur, et kõik soovijad malevasse ei saagi. Meil Heleeniga oli õnn osutada valituks, minu suve parimad nädalad möödusid Ranna Rantšos ning Heleenil Karlova rühmas.

Heleeni esimene malevakogemus:

Käisin sel suvel esimest korda õpilasmalevas ja see on kogemus, mida ei vahetaks ma mitte millegi vastu. Malevamelu algas 2. mail, kui registreerisin end Karlova rühma. Valiku tegin oma sõprade pärast, aga lõpuks keegi mu tuttavatest ei saanudki kaasa tulla. Ma olin minemas esimest korda malevasse ja seda täiesti ükski.

Ärasõidupäevaks oli naha vahele pugenud väike kahtlus: eelneval päeval kohtusime rühmaga esimest korda ning üllataval kombel olin mina rühmajuhi kõrval kõige suhtlemisaltim, olgugi et pean end introverdiks. Lisaks oli rühmas kolmeline kamp klassiõdesid, kes alguses hoidsid väga eraldi, mis mõjus rühma ühtsustele valusalt ning pani mind n-ö päris sõpru igatsema.

Juba kolmandaks päevaks olin oludega ära harjunud ja enamatki. Sain kõigiga läbi, seal hulgas ka rühmajuhtidega. Ainus halb asi maleva juures oli aga vahetustes töötamine. Esimene vahetus läks tööle üheks, teised kella viieks, mistõttu meil jäi ainult hommikul ja hilisõhtul aega ühistegevusteks. See aga ei takistanud meil läbimast kõiki legendaarseid malevatraditsioone, nagu näiteks malevapulm ja rebaste ristimine. Pulmadel sai minu rolliks pruudi isa, tänu sellele avastasin, et mulle meeldib must huumor ja näitlemine.

Malevapulm on pikk protsess: alustatakse pruudi ja peiu valimisega ning selleks

seavad kõik maleva tüdrukud poistele ülesanded ning vastupidi. Näiteks Karlovas oli tüdrukute poolt poistele üheks ülesandeks teha voodit, tüdrukud pidid aga vastama küsimusele “Mis värvi on armastus?” ning valmistama loomingulise eine võileivamaterjalidest. Võitjad ehk enim punkte kogunud tüdruk ja poiss olidki pruutpaar. Küll aga ei saa sama inimene mitu malevasuve abielluda, kui just vahepeal lahutatud pole.

Maleva lõpus imestasin, miks ma küll alguses nii pessimistlikult olin suhtunud malevatraditsioonidesse, millest ma isegi midagi ei teadnud enne. Veel üllatusin, kui kergesti ma julgesin inimestega suhelda ning kui väga ma ootasin ühistegevusi. Kevadel mõtlesin ma malevast kui oma esimesest töökogemusest, nüüd aga väärtustan malevat rohkem sotsiaalse poole pealt. Malev andis mulle lisaks taskurahale ka enesekindlust ning palju uusi tutvusi, rühma lõppedes olid paratamatult pisarad silmas ka tagasihoidlikemail. Aitäh, Karlova! ■

Karlova rühma malevapulm

Allikas: Erakogu

MEIE EESTI

Kristjan Baikov
134C

Sellel õppeaastal on meie koolis vahetusõpilased Brasiiliast ja Jaapanist. Mariana Segantini ja Yuma Matsuoka. Maria õpib 11. ning Yuma 10. klassis. Küsisime neilt mõned küsimused vahetusõpilase elu kohta.

Miks tahtsid saada vahetusõpilaseks?

Y: Tahtsin tundma õppida teistsugust kultuuri ja õppida rohkem inglise keelt ning samuti üht teist uut võõrkeelt.

M: Esiteks tahtsin olla iseseisvam. Paljud mu sõbrad on ka olnud vahetusõpilased ja nad olid saadud kogemustega väga rahul. Näiteks rääkisid nad, et vahetusõpilaseks olemine õpetab erinevaid kultuure väärtustama ja aitab inimesena areneda, ja et teistsuguste inimeste keskel võib õppida palju uut.

Miks valisid just Eesti?

Y: Esiteks, mu ema sõber elas kunagi Tallinnas ning ta poeg õppis Eesti Rahvusvahelises Koolis. Just tema soovitas mulle Eestit. Lisaks olen huvitatud IT õppimisest. Õppisin ka Jaapanis programmeerimist.

M: Algselt ma valisin hoopis Soome, aga siis pakuti mulle ka Eestit. Eestisse pole eriti lihtne tulla ning kuna ma teadsin, et need on üsna sarnased riigid siis ütlesin, et mõlemad sobivad. Teadsin, et need on külmad maad, ja et keel on väga erinev (portugali keelest). Keel on siin väga raske ja tahtsin ennast proovile panna.

Mida sinu pere sellest ideest arvas?

Y: Nad toetasid mind täielikult.

M: Nad olid väga toetavad. Mu õde on ka vahetusõpilane olnud ja tema jaoks oli see parim kogemus üldse. Kui ma oma vanematele sellest rääkisin, olid nad kohe väga toetavad ning ütlesid, et ma võin minna, kuhu iganes tahan, sest nad teadsid, et see on väga kasulik kogemus. Ma suhtlen nendega muidugi ka Eestis olles regulaarselt.

Mis on siiaaamani sinu jaoks kõige raskem olnud?

Y: Kõige raskem on eesti keel. Lisaks on siinsed inglise keele tunnid kõvasti raskemad kui Jaapanis.

M: Oi, kindlasti eesti keel. Muidugi ma teadsin, et keel saab raske olema, aga ikkagi. Ma tahan keele kiiresti selgeks õppida, tahan rääkima õppida, ja see on üsna närvesööv.

Kuidas sa keelt õpid?

Y: Mu hostvanemad annavad mulle eesti keele tunde, samuti käin YFU kaudu keeletundides. Sõnavara osas kasutan Jaapani-Eesti sõnaraamatut. Ja kui see ei aita siis küsin kellegi käest. Grammatika osas kasutan internetti.

M: Ma ostsin ühe raamatu, kus on erinevad harjutused ja kuulamisülesanded ja ma õpin selle abil. Ma arvan, et see on hea, hea algus vähemalt. Ma pole veel keeletunde otseselt leidnud.

Mis oli su esmamulje Eestist?

Y: Siinne loodus on väga ilus.

M: Eesti on nii nunnu! Näiteks majad. Mulle väga meeldib vanalinn. Värvid on siin ka kenad. Ja mulle tundub, et kuigi inimesed ei räägi omavahel, on nad rõõmsad.

Milline näeb välja su keskmine päev vahetusõpilasena?

Y: Täiesti tavaline. Umbes nagu Jaapaniski.

M: Ma olen nagu tavaline õpilane. Muidugi, ma ei saa mitte midagi aru, aga ma pean käima igas tunnis. Aga see on hea võimalus keelt õppida ja mul pole selle vastu midagi. Ma õpin iga päev ikkagi midagi uut. Ma arvan, et Eesti muudab mind inimesena.

Kuidas erinevad Eesti ja Sinu riigi koolisüsteemid?

Y: Jaapanis algab kool aprillis ning lõpeb märtsis. Seega kooli alustamine septembris oli minu jaoks veider. Lisaks on Jaapanis kool jagatud kolmeks – 1. kuni 6. klass on algkool, 7. kuni 9. põhikool ja 10. kuni 11. klass gümnaasium. Veel on see erinevus, et Jaapanis on meil koduklassid. Ainult kehalise kasvatuse jaoks liigume oma klassist minema. Võõrkeeltest õpime ka ainult inglise keelt.

M: Esiteks, me õpime Brasiilias kuni me oleme 17, ja siis me läheme 17- või 18-aastastena juba ülikooli. Klasside loendus on ka natuke teistsugune: meil on põhikooliklassid 1-9 ja siis gümnaasiumiklassid 1-3, kus klassi numbrid algavad jälle ühest. Ja meil liiguvad õpetajad ühest ruumist teise, mitte nagu siin.

Mida arvad Eesti söögist?

Y: See on Jaapani toidust erinev. Seal me sööme palju riisi (Jaapani riisi). Eestlased söövad palju kartulit. Aga sellest pole vahet. Mulle maitseb kartul ning muu Eesti toit.

M: Te sööte siin nii palju kartuleid ja kala. See on mulle kohutavalt harjumatu. Ma ise söön väga palju liha, liha ja riisi. See pole otseselt halb, lihtsalt... erinev.

Mida arvad Eesti ilmast? Kuidas talveriietega on?

Y: Siin on palju külmem kui Jaapanis. Siinne suvi oli päris hea. Aga talve ma veidi kardan, sest ma pole kunagi alla -5 kraadist ilma näinud.

M: Ma ei ostanud midagi kaasa. Ma kannan juba praegu, sügisel, enda talveriiideid. Eks ma vist pean talveks siit kohapealt midagi ostma. Brasiilias meil pole nii külm ja seega pole meil seal korralike talveriiideid saada.

Millest sa kõige rohkem puudust tunned?

Y: Jaapani toidupoodidest. Neist leiab kõiksugu asju ning need on tavaliselt igal pool. Samuti on seal poed lahti 24 tundi. Kui keegi peaks sattuma Jaapanisse, siis kindlasti külastage neid.

M: Toidust, muidugi! Oh, kuidas ma Brasiilia toitu igatsen! Ja sõpru. Ja aeg-ajalt tunnen ma puudust ilmast, sest suvi teeb rõõmsaks. Samas mulle väga meeldib jahe ilm...

Kas sa usud, et tuled kunagi veel Eestisse tagasi?

Y: Kindlasti! Ma armastan Eestit. Arvatavasti tulen kas pere või sõpradega :))

M: Jaa, kindlasti! 🇪🇺

VÕIDUVÄRSID KALJU LEPIKU LUULEVÕISTLUSEL

////////////////////////////////////

Nicolas Lotman 135B

5. oktoobril osalesin Kalju Lepiku luulevõistlusel. Võistlus toimus Jõgevamaal Aruküla mõisas (käisin ka Harjumaal Aruküla mõisas, vaid avastamaks eksitust) Koeru koolis õppinud Kalju Lepiku mälestuseks. Gümnasistide arvestuses oli 22 noort ning vaatamata tihedale konkurentsile õnnestus mul napsata üks kahest eriauhinnast. Kuna endal kodutee transport puudus, sattusin Tallinnasse sõitma vingete 32. keskkooli õpilaste minibussiga. Päev oli elamusterohke ja inspireeriv!

Sonett 11

Kirg võimas taas on löönud minus keema – miks vaja ilma viha, kurjust, õõva?
Mul nendeta hea – mõttetud on seega.
Vaid pigem toidan armastuse lõõma.
Kui tuju ravida saaks võluveega,
sest leemest igaüks peaks saama sõõmu.
On võimatu end tunda teistest eemal,
kui ligimene jagab siirast rõõmu.

Too lihtne, kaunis tõde ilmalik,
mis peegeldab, kui vaatad hinge põhja:

“Kui midagi, siis ole õnnelik,
sa ära õõnsat raevu endas kuhja.”
Kui olla aus, siis elu pole pikk.
Patt lasta ajaliival joosta tühja.

Pealkirjata 1

vabalangus ja vaakum,
Kristuse sünd ja daatum,
tulevik ja saatust,
aga mina, raisk, ikka ei haaku.

Keeltesegadus on meeltesegadus

Väärtustagem oma juuri –
eesti keelt ja kultuuri.
Hoia puhtust sõnavaras –
ühes lauses üks on keel.
Leidub ikka sõna paras,
näitad nii, et erk su meel.

Segamine lohakus,
tõtt-õelda täitsa kohatu!
Eesti keele kõla hurm
kaotsi läeb ja saabub surm.
Laiub ees meil teekond pikk,
ots on seal, kus igavik.
Sinna minnagi tal lase,
tule ole kaaslane.

Pealkirjata 3

Ma enam ei jaksa.
kas olen nõrk?
Ma enam ei jaksa.
allaandmine hõrk
Ma enam ei jaksa.
selga vajunud võrk
Ma enam ei jaksa.
pooleks raksan

Pealkirjata 2

Vahel tunnen üksi end siin ilmas.
Vajan kedagi, kes soojendaks mind külmas,
kedagi, kes oleks toeks,
kelle kaissu peitu poeks.
Aga ma ei leia, ikka üksi,
kes ei leia, see ei otsi.

Sonett 5

Liiv päikest võtab tähe kiirte võrgus,
kuid lõviosa niiskelt teiste vilus.
Kord tulid *targad* kaitsma rannas nõrku,
et nemadki saaks osa valgusvihust.
Lõid valgusele täielikku võrdsust.
“Töö” hüüdsid mehed kellel kellud pihus.
“Oh häda” karjus liivatera põrgus –
seal hävitati kõik – pilt polnud ilus.

Ühtäkki rauges meeste kehas jõud,
tee tuldud leidsid, läksid minema.
Surm halvas nende kurjad abinõud,
nüüd randa jõudsid ajad pinevad,
kuid lakkas ike ning migreerus õud.
Priid ajad peale pikka pimedat!

UT MORS EST EHK KÜSITLUS GÜMNAASIUMI LÕBUSAIMA OSA ÜLE

////////////////////
Karl Hans Kostabi 134

11. klassi algus on piin ehk lühidalt öeldes uurimistöö. Kuna uurimistöö on kahtluseta mu 11. klassi kõige iseloomustavam asi, siis huvitab mind, kuidas see *truly* elurikkuv kogemus uuel põlvkonnal läheb. Võib-olla mõjutas seda see, et sain UT täispaketi ehk jäin järelekaitsmisele.

Lootsin, et see küsimustik sunnib teid UT peale mõtlema ja ehk *failite* seda vähem kui mina ja 17 teist tola eelmine aasta. Pikemalt rääkimata – tehke oma UTd ja siin on küsimustiku tulemused.

Esiteks, küsimustikule vastas 59 inimest, keda tänan nende panuse eest. C klassid tõestasid oma mainet, vastates küsimustikule kõige vähem. Nagu eeldasin, siis suvel eriti suur hulk ehk 61% vastanutest oma uurimistööga ei tegele.

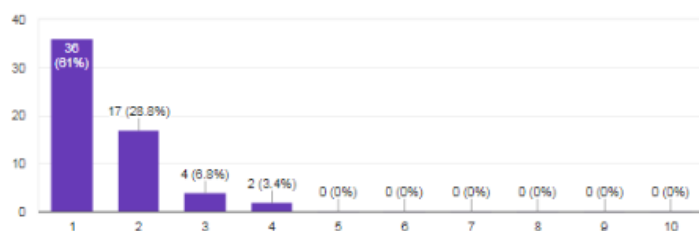
Antud küsimusele: “Kui tegid suvel midagi, siis mida?”, teatasid 4 inimest uhkelt, et otsisid UT alusfaili üles. Kõige levinumaks tegevuseks oli sarnastel teemadel töödega tutvumine. Enamik õpilaste “tegumine” oli väga põgus.

Kõige üllatavam oli see, et pea ¼ vastanutest kavatsesid septembri teisel nädalal muuta oma teemat. See on kujukas näide sellele, et 10. klassi lõpus peab teema valimise protsessi tõepoolest paremaks tegema.

Küsimusele “Kui kaugel oled enda arvates hetkel (s.o septembri teine nädal) oma UT lõppversioonile?”, lasin vastata, andes

Kui lähedal/kaugel oled enda arvates hetkel UT lõppversioonile?

59 responses

valikuks väärtused 1-10. Sellest sai sellise ilusa pooliku *bell curve*'i (all).

Loomulikult kõige olulisem küsimus, mida iga juhendaja hakkab jaanuaris-vebruaris oma juhendatavalt/juhendatavatelt uurima on, et millal plaanid uurimistöö valmis saada. Septembri seisuga leidis 20% vastanutest, et nad saavad selle valmis umbes kaks nädalat enne tähtaega. Sama palju inimesi arvas, et saavad selle valmis viimaseks kollokviumiks. 18% vastanutest lootis selle valmis saada veebruariks. 10% lootisid selle saada valmis vastavalt detsembris ja jaanuaris. Realistlikumad olid ligikaudu

Nagu eeldasin, siis suvel eriti

suur hulk ehk 61% vastanutest

oma uurimistööga ei tegele.

viimasel nädalal. Oli ka üks meemivend, kes teatas, et tema töö valmib augustis. Loodan ainult, et tema teemaks pole õpilaste internetiharjumused.

Järgmine küsimus oli “Mis on osutunud UT puhul kõige raskemaks?” Kõige levinum vastus (10 vastust) on “alustamine”. Mäletan, et täpselt see sama probleem oli ka mul ja minu sõpradel *back in the day*. Täpsemalt on probleemiks osadel ka otsustamine, kust alustada. Märkmisväärtne probleem, mis ette tuli, on ka teema valimine ja paljudel teema konkreetsemaks tegemine. Kindlasti on paljudel probleemiks ka allikate vähesus.

Vastanute põhiprobleemideks/hirmudeks uurimistöö kirjutamisel on

- hirm, et seda peab millalgi tegema hakkama,

- aja leidmine, aru saamine mida üldse teha tuleb,
- selle peale mõtlemine,
- esimese korraliku lause kirjutamine,
- Madis Somelar,
- “imo see pole aktuaalne”,
- tõlke ja teaduskeele probleemid,
- juhendajatega suhtumine, kahe eri juhendajaga suhtlemine,
- allikate puudus, eestikeelsete allikate puudus,
- viitsimine ja motivatsioon.

Pärleid tagasisidest:

- “Kahe lingi vaatamine on küll tegemine!”
- “UT tegemisele võiks olla alternatiiv.”
- “Võiks selle ära jätta.”
- “Miks sa seda küsimustikku teed?!”
- “Sooviks tulemusi Reaali Poisis näha.”
- “Lappes”
- “Mõttetu stress”

Ja minu isiklik lemmik: “Ma ei suuda alustada ja ma tean, et sa loed neid vastuseid ja lihtsalt naudid nende lugemist. *Enjoy.*” Vastasin sellele ainult, et küll sa tead mind nii hästi.

Kokkuvõtteks on näha, et midagi eriti muutunud ei ole ja ajalugu tõesti kordab ennast. *Or maybe not.* Eks me näe märtsi keskel. Loodan, et teie kõigi uurimistööd valmivad õigeaegselt ja edukalt. 🍀

NOVEMBRI SÜNDMUSED

- 2.-3. Segakoori laululaager
- 9. Märgipidu
- 26. Ajalooviktoriini I voor – kodanikupäev
- 28. 100 aastat Vabadussõja algusest

ÜHENDA SÕNA ÕIGE DEFINITSIOONIGA

////////////////////
Tarmo Pungas 134A

Eesti keeles on väga palju sõnu, kuid igapäevasesse kasutusse neist paljud ei jõua. Panin siia mõned huvitavamad sõnad, mida võiks teada või mida on niisama naljakas kasutada. Ülesanne on lihtne: proovi kõigepealt ise ühendada sõna sellele vastava definitsiooniga. Kui hätta jääd, aitab alati ÕS või lausa Õigekeelsussõnrobot, mille leiad Facebookist.

mait
müriaad
fatamorgaana
sübariit
nublu
paleus
renomee
ponks
vagabund
blasfeemia
lee
kehkadivei

kolle
luksuses mõnulev elunautija
kompvek; ihaldusväärne
maine
kehkenpüks, kehkats, kergats
pühaduseteotus
lõputu hulk
ideaal
laisk olend
jumbu, nolk, naga
rändur, hulkur
terendus, miraaž

VÄIKE MAJA

////////////////////
Gretel Tiivel 137B

Mäletan, et mina ootasin oma esimest inglise keele tundi väga, tahtsin aru saada sellest keelest, mida paljud mu ümber juba oskasid. Meie kooli kolmandad klassid alustasid inglise keele õppimist selle õppeaasta alguses. Käisin külas väikese maja 3.a klassi õpilastel ja küsisin, mida nemad inglise keelest ja tundidest arvavad. Minu küsimustele vastasid Ako, Eleanor, Gustav Georg, Kaarel Jakob, Lisbet ja Mia-Laurel.

Kas teile meeldivad inglise keele tunnid, miks?

kõik koos „JAAA väga, need on lõbusad.” „Ma ei ole varem inglise keelt õppinud ja see osutus väga toredaks.” „Saab uusi sõnu teada.” „Sest mul on hästi palju sugulasi ja sõpru, kellega ma saan ainult inglise keeles rääkida.” „Need laulud, mida me iga mooduli lõpus laulame, on väga toredad.”

Kuidas te hindaksite oma inglise keele

taset ühest kümneni?

„Kuskil 7 ja 8 vahel.” „Ma arvan, et 5.”

Mis te pakute, palju sõnu te hetkel inglise keeles oskate?

„Äkki 30-40.” „Suurem osa sõnu on selged.”

Kuidas teile selle aine õpetajad meeldivad?

„Meie grupil on väga hea õpetaja, ta selgitab kõik ära, kui sa täpselt aru ei saa.” „Mulle ta meeldib, sest vaatame temaga palju videoid ja on väga lõbus, mõnikord me mängime ka mängu tahvli juures.”

Kas te arvate, et inglise keele õppimine on oluline, miks?

„Jah, seda tuleb osata, sest see on keel, millega saab Euroopas põhimõtteliselt igas kohas hakkama, teistes maailma kohtades ka.” „Jah, sest iga inimene maailmas ei pruugi osata eesti keelt, aga inglise keelt oskavad paljud.” „Jah, toitu tellides kuskil teisel maal tuleb

tavaliselt inglise keelt kasutada.”

Mis keeli te veel tahaksite õppida?

„Saksa keelt, sest ma tahan minna ülikooli õppima Saksamaale.” „Prantsuse keelt, sest ma olen seal käinud ja mu õde õppis ka seda.” „Vene keelt, sest paljud räägivad ka vene keeles.” „Hispaania ja hiina keelt sellepärast, et neid keeli oleks väga lahe osata, kuna suur osa inimestest räägivad nendes keeltes.”

Millises olukorras olete te pidanud inglise keelt kasutama?

„Kui Taani sõpruskoolist tulid inimesed meie juurde, siis nendega rääkimiseks.” „Türgis käies jooki tellides.” „Võibolla oli see Itaalias, kui ma ükskord toitu tellisin ja mu ema oli üllatunud, et ma oskan juba inglise keelt.” „Ma jäin Kreekas ükskord vetsu kinni, uks oli katki, õnneks mingi mees tuli mulle appi ning temaga rääkides kasutasin inglise keelt.” 🍀

ÜTLUSED

N. Sinjukina: "Ma pole terve inimene. Ma olen õpetaja."

A. Talts: "Võetakse 4 õuna. Mis on tõenäosus, et neist 2 on pirnid?"

M. Saar: "Mitmed meeldivad asjad tekitavad sõltuvust. Õppimine näiteks."

M. Saar: "Te olete oma suuna unustanud. Te olete proge klassi kohta liiga elavad."

M. Saar: "Kas te nüüd usute mind, et fenool on happeline?"
 Õpilane: "Me oleme alati teid uskunud."
 Saar *pühib pisarat*: "Aitäh!"

M. Saar: "Aga kuidas siis seda alkoholimürgitust vältida?"
 Õpilane: "Vett vahele!"
 Saar: "No ma mõtlesin küll, et mitte tarbida, aga võib ka nii."

M. Saar *eestlaste Lätis käimise kohta*:
 "Kui tahate põhja käia, peab kõigepealt Lõunas ära käima."

M. Saar: "Küsite, kust tuleb raha meie koolile, et me saame siin hõbedat teha?"
 Õpilane: "Ma arvan, et me ei taha seda teada."

M. Saar (räägib, kuidas ta poes käis):
 "Ladusin 4 pakki soola, 4 pakki veini ja hulga süstlaid letile ning müüja imestunud pilgu peale vastasin: "Need on õpilastele.""

M. Saar töid hävitades: "Midagi ei tohi vaenlase kätte usaldada, vajadusel ma söön need tööd ära."

Reaali Poiss himustab
 õpetajate ütlusi. Palun
 tooge kõik vähegi
 vaimukad sõnavõttud
 meie 4. korruse
 postkasti või kirjutage
 siia:

4		5			8	7		
9	8		4	1				
3	1			6		8		
5			8					
	3					6		
					1			2
		9		8			3	7
				2	9		4	1
		4	5			2		9

	2	1			9			6
4			3			5		
		6	4		1		8	
	8	5	6					
		7		9		8		
					5	6	2	
	5		9		8	1		
		2			4			9
9			1			7	5	

		8		9				2
			5					
9			6	3	4			
4		9	8	5			7	
6		5				3		1
	3			6	9	5		8
			2	1	7			9
					5			
7				4		1		

4	2							3
9				1				4
	6	7		4	2			
		5	4				9	6
	1			9			3	
7	9				3	2		
			8	5		6	4	
8				3				1
2							5	8

PALJU ÕNNE!

Aita Ottson	01.11
Kersti Veskimets	02.11
Natalja Sinjukina	02.11
Ene Saar	12.11
Olle Sellio	20.11
Piret Karu	22.11
Kersti Murdvee	23.11

Peatoimetus

Kirke Kaur 135B
 Margareta Päts 135B

Kujundus

Joosep Viik vill132
 Susanna Mett 134A

Küljendus

Regita Luukas 135C

Toimetus

René Piik 134A
 Erko Olumets 134A
 Birgit Saliste 134B
 Kristofer Mäeots 134C
 Kristjan Baikov 134C
 Rene Aleksander Truuts 134C
 Liis Liivand 135A
 Hanna Kristina Käerdi 135A
 Nicolas Lotman 135B
 Kelly Heleen Kaldra 135C
 Kristjan Nork 135C
 Siret Siim 135C

Keeletoimetus

Tarmo Pungas 134A

Toimetuse nõuandja

Kaia Kivitoa
 Mirja Särg

Aitäh

Heleen Rahel Ojasalu 136A, Iris
 Luik 134C, Karl Hans Kostabi 134B,
 Sofia Markson 134A, Brita Kärt
 Vähejaus 134B, Epp Maria Pugal
 137B, Epp Vallikivi 137B, Raimond
 Parts 137B, Karl Johannes
 Tsahkna 137C, Egle Pihlap, Gretel
 Tiivel 137B, Tarmo Pungas 134 A,
 Erkki Otsman, Gregor Pihlak 135B

Karikatuur

Heleen Rahel Ojasalu 136A

Kaanefoto

Karl Lainestu 134B

Lehe nr

157